

Publicerad 2013-03-18 18:09 av Sonia

Hur han blev hennes minfält

Hon har svårt att
stänga ögonlocken om kvällarna.
När väggarna är så ljudkänsliga
att minsta rörelse får rummet att
eka.

Till och med bortglömde avtryck
av ljudvågor börjar andas igen
och det är då hans närvaro
återuppstår.

inbillad värme ryms lätt
i en säng som är lite för stor.

Och hon lägger armarna så
hårt om sig själv att naglarna
blir halvmånar i tunn vit hud.
Tänker sig hans armar,
hans puls, hans temperatur.

Just det minnet
som är en sådan
utpräglad tortyr för psyket,
är det enda som distraherar nog
för att hon ens ska kunna andas
utan ansträngning.

Så sväljer hon svedan
i tårkanalerna.
Låter de jäsa inuti magen
till en stor pulserande massa.

Vaknar kallsvettig av hur
luftslottet har raserat av hur
klumpen i magen diskret har
expanderat.
Av att något som hon så
desperat hållit ihop
har lossat i sömmarna
och nu har

exploderat.

Det är morgon nu
och ett utlöst minfält,
lyfter sin tunga kropp.
Och inser att ingenting
egentligen har
desarmerat.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sonia med Poeter.se id #21065 innehar upphovsrätten